

Barnes Brev

Fader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10. 13-16.

WHITENBERG . SORGER . ST. LOUIS

No. 6. }

Juni 1877.

}{ B. 2 arg.

Det glædelige Dødsbudskab.

(Efter Abendschule.)

(Fortættelse f. forr. No.)

Alle, som vare i Værelset, vidste, hvad dette Pergament betød, at det nemlig indeholdt Befaling fra Dronningen om at fængsle den flætterste Præst og sælde Dom over ham. Dr. Meredith tog rolig og fattet imod det og sagde blidt: "Godt, min Herre! Jeg var forberedt paa Deres Ankomst; den stræfkelige Efterretning, jeg modtog igaar, gjorde mig saa nogenlunde sikker derpaa." Officieren svarede ikke et Ord, men nikkede kun stiltiende med Hovedet. Man kunde læse paa hans Ansigt, at han nødig udførte Befalingen, og at det Syn, som frembød sig for ham, havde rørt hans Hjerte. Han saa sig hurtig om til alle Sider i Værelset. Der fandtes ellers ingen Dør i det uden den, igjennem hvilken han selv var traadt ind, og som udenfor bevogtedes af de Bevæbnede. Foran Vinduerne holdt hans Soldater ligeledes Vagt. Det var aldeles unu-

ligt for Præsten at undslip. Han lod ham derfor med nogle faa Ord vide, at han først vilde lade de udmattede Soldater og Heste hvile ud nogle Timer og saa bryde op mod London. Derpaa forlod han Værelset. Det var ligesom om Himmelen vilde tage Del i den stakkels Præstefamilles Sorg. Solen, som om Morgenen var gaaet op saa gylden og glindsende, havde skjult sig. Graaagtige, mørke Skyer, ligesom opjagte af Vinden, overtrak Himmelen. Veiret var blevet koldt og trist. Trist saa det ogsaa ud i den stakkels Helenes Hjerte. Hun gøs sammen af Skæk, da Faderen tog hende i sine Arme og aftrykkede det sidste Afskedskys paa hendes Læber. Derpaa gik han med faste Skridt freidigt ud. Hun saa, hvorledes Soldaterne lode ham stige op paa en Hest og omringede ham paa alle Sider. Endnu et Blik, et Smerzens og Kjærlighedens Blik! Jerngitte-

ret i Haven gik igjen efter den bevaendede Skare, som førte den høit elskede Fader væk med sig. Endnu en stille, smertelig Hilsen —! og den Fængne forsvandt for Datterens taarefyldte Dine.

Klokken var allerede bleven 4 om Eftermiddagen. Fru Meredith laa der endnu som en Død. Hendes Dine vare igjenluffede, og man kunde neppe høre de lette Aandedrag. Datteren maatte nu fremfor Alt drage Omfarg for Moderen. Den Syge blev bragt tilfængs. Her laa hun endnu nogle Timer aldeles fra sig selv. Da hun endelig vaagne op af Besvimelsen, fik hun en heftig Feber, som varede ved i flere Uger, og som næsten hele Tiden berøvede hende Samlingen. Helene sad dybt nedbøjet ved sin elskede Moders Bæde. Snart tænkte hun med Bekymring paa sin bortværende Fader, fra hvem hun siden den Dag, hun blev fængslet, ikke havde faaet den mindste Efterretning. Snart nedtrykkede Moderens svære Lidelser hende og gjorde hende urolig. Det var bedrøvelige Dage Dage og angstelige Nætter, som nu havde taget ind i den ellers saa fredelige Præstegaard i Daffield. Den stakkels Pige var nærved at forgaa af Angst og Fortvivlelse. Men hun havde lært at løfte sine Dine op til de Hjerter, hvorfra Hjælpen kommer, og Bønnen gav hende altid paany den Kraft, Trost og Fred, som hun i sin sørgelige og ulykkelige Stilling tiltrængte.

Saaledes henløb nogle Angestens og Sorgens Uger. Endelig forlod den heftige Feber den lidende Moder. Men ny Skrak og Forsædelse opfyldte Datterens Sjæl. Hun lod Lægen, en tro Ven af Familien, hente. Endelig stadfæstede han med blødende Hjerte, hvad Datteren havde frygtet for. Hendes stakkels Moder havde mistet Forstanden.

“Det er maasse alligevel ikke saa galt,” sagde Lægen trostende, “nu slipper hun

for at sørge eller ængste sig for sin Ulykkesfælde. Hendes Vanvid er af en mild Art og i en ikke saa farlig Grad. Men hun behøver at passes vel og pleies godt. Jeg skal drage Omfarg herfor, hvis De ikke foretrækker at lade den Syge bringes til Canterbury i Galehuset.”

“Nei, aldrig, aldrig!” raabte den sørgende, forstrækkede Helene. “Min kjære Moder bliver her. Jeg alene vil og maa pleie hende, saaledes som det er Børnets Pligt, og som hun, den trofaste Moder, mere end tusinde Gange har fortrøstet af mig.”

“Jeg vil aldeles ikke raade Dem fra Deres Forsæt eller hindre Dem deri,” svarede Doktoren. “Jeg gjorde Dem blot et Forslag, om De maatte hellere havde villet reise til London for at søge efter Deres Fader.”

“Min Fader staar under den trofaste og almægtige Guds Beskyttelse. Kun med mine Bønner kan jeg drage Omfarg for ham. Men min første Plads er nu her hos min stakkels Moder. Hende tilhører al den Kraft, jeg besidder, og al den Kjærlighed, jeg kan bevise hende. Vor tro Tjenestepige vil gjerne paa enhver Maade hjælpe mig med at pleie hende. Hvis De kan staa os en erfaren Sygepleierse, vil jeg være Dem meget forbunden.”

Det skede ogsaa. Sygepleiersten indfandt sig snart. Datteren og den tro Tjenestepige sørgede i Fællesskab med hende for den stakkels Lidende, som ikke havde den ringeste Aenselse om sin sørgelige Tilstand. Medens hun nu saaledes selv var lænket til Moderens Seng, sendte hun dog den gamle Roggers til London, for at han skulde høre efter, hvorledes det gik hendes Fader, og hvad hans Skjæbne vilde blive. Der var, siden Præsten fængsledes, hengaaet omtrent 6 Maanedere. En Dag indfandt der sig i Daffield en katholsk Præst, for paa Dronningens Befaling at forvalte det geistlige

Embedede i Menigheden. Præstegaarden var bleven anvist ham til Bolig. Et Brev, som var adresseret til Moderen, og som blev bruffet og læst af Helene, indeholdt Ordre om at forlade Huset saa skyndsomt som muligt og afskaa det til Præstens Efterfølger.

Det var et nyt, tungt og smerteligt Slag for Helene. Dette Hus havde i saa mange Aar omfattet hendes kjære Forældres stille og fredelige Lykke. I dette Hus var hun selv kommen til Verden. Her havde hun tilbragt sin Barnheds og Ungdoms gyldne Aar. Og nu maatte de forlade de kjære, dyrebare Værelser og vidste ikke engang, hvor de skulde vende sig hen. Dog, der var udgaaet Befaling fra Dronningen, og den maatte man naturligvis efterkomme. Helene var ikke længe raadvild om, hvorhen hun skulde begive sig med sin Moder. Der var saa meget, som talte for, at hun burde reise til Hovedstaden London. Der kunde hun finde Raad og Hjælp for den Syge hos Landets berømteste Læger. Der vilde hun komme til at have sin Fader i Nærheden, og, kan hende, hun oftere fik høre fra ham eller maatte endog paa en eller anden Maade kunde bidrage lidt til hans Løsladelse. Som tænkt, saa gjort. 14 Dage efter Modtagelsen af hint Brev finde vi den Syge tilligemed hendes Datter igjen i en liden besteden Bekvemmelighed i den store By. Da de Penge, som i tidligere Aar vare blevne lagte tilside, i den senere Tid for største Delen vare gaaede med, maatte Helene være betænkt paa at indskrænke Husholdningen saa vidt muligt. Roggers, den gamle tro Tjener, maatte hun affedige. Det var med et tungt Hjerte, at han gik fra hende. Men til al Lykke og til stor Trøst og Opreisning for ham fik han Ansættelse og godt Udkomme hos en rig Slægtning af Præsten. Kun den gamle Betty, den tro Tjenestepige, som havde tjent i hendes Forældres Hus i snart 20

Aar, forblev hos Moder og Datter og styrede Huset, medens Helene næsten udelukkende beskæftigede sig med at pleie sin høit elskede Moder.

Dog, det er paa Tide, at vi se os lidt om efter den ærværdige Præst. Han var strax ved sin Ankomst til London bleven kastet i Fængsel, uden først at være bleven forhørt. Her havde han i mere end 6 Maanedes ført et sorgeligt og ensformigt Liv. Kun et eneste af alle de Breve, Helene havde skrevet til sin Fader, var ogsaa kommet ham ihænde. Han vidste slet ikke, hvorledes det var gaaet med hans Hustru og hans Barn. Endelig havde man fremstillet ham for Retten. Han havde kjæft og trolig bekjendt sin evangeliske Tro. Biskop Bonner havde tilbudt ham Benaadelse, dersom han vilde affværges sin Tro og angergive gaa over til den katolske Kirke, men den fromme Præst havde harmfuld vist dette Tilbud tilbage. Biskoppen, som blev fornærmet herover, og hans Dommere lode ikke længe vente paa Afgjørelsen. Dommen faldt. Den lød saa, at den kjætterske Dr. Meredith skulde brændes paa Bålet den 17de November 1558 K. 3 om Eftermiddagen.

Den Fangne havde hørt Dommen med Ro og from Hengivelse i Guds Villie. Endnu nogle saa Dage bleve forundte ham. Han benyttede dem til ved Guds Ord og Alterens Sakramente at forbedre sig paa at fare herfra. Han havde ikke det mindste Nys om, at hans Slægtninge havde indsendt et Bønnskrift for ham til Dronning Maria, men som de ubesvaret havde erholdt tilbage. Hans Hjerte var roligt, hans Sjæl var freidig. Han kunde med Apostelen Paulus besjende: "Jeg haver lyst til at vandre herfra og være med Kristo. Thi det at leve er mig Kristus og at dø en Binding." Kun en Tanke var det, som mangen Gang nedbaiede ham og vilde forstyrre

hans stille Fred og Freidighed, og det var Tanken paa, hvorledes det efter hans Død vilde gaa hans Hustru og Datter. Hvorledes vilde de kunne bære Tabet af Ægtefællen og Faderen? Dmtanken for dem foruroligede ham baade Dag og Nat. Men ogsaa denne Omfarg kastede han i Bonnen paa Herren, der virkelig sørgebe baade for ham og hans. Den syge Præstefrue anede Intet om det strækelige Tab, som ventede hende. I sit

Banvid var hun munter og vel tilmode og legede ligesom et Barn med Blomster og Billede og allehaande Legetoi, man gav hende ihænde. Men Helene var af Smerte og Sorg dybt nedbøiet. Det var ret en Modgangens Tid for hende. Den ene Dag efter den anden løb saa hurtig, og den sørgelige Time, da hun skulde miste sin kjære Fader, nærmede sig altid mere og mere.

(Sluttes.)

Bedstefader og de Smaa.

Bedstefader er gammel. Paa det ærværdige Hoved ere kun nogle faa Lokker tilbage. Det kjære Ansigt er fuldt af Folder og Rynker, og paa Munden ser man, at ikke mange Tænder ere tilbage. Hans Kraft er brudt, og han kan ikke mere arbejde; men hans Hjerte er friskt og fuldt af Kjærlighed. Det forstaar ogsaa hans lille Sonneson, og han vil

saa gjerne være hos Bedstefader og røfker ham nu Blomster. Men hvor Bedstefader og Barnet er, der vil ogsaa Hunden gjerne være. Den synes, at Bedstefader ogsaa bør stille med og tale til den. Men den forstaar ikke, hvor hjerteligen den Gamle beder Gud bevare den Lille i denne onde Verden, hvori han har prøvet og gienneंगाaet Saameget.

Tilkomme dit Rige!

I aandelig Henseende er der kun to Riger. Til det ene af disse maa vi høre. Alle, som elste og tjene Synden, danne et stort Folk og Rige tillsammans, Satans Rige, i hvilket Syndens Fader Djævelen regjerer og hersker over dem. Alle, som af Hjertet tro Guds Evangelium og derfor frygte og elste Gud og hade Synden, de danne ogsaa et stort Folk og Rige tillsammans, Guds Rige, i hvilket Kri-

stus regjerer over dem med lutter Raade.

Alle ere vi af Naturen i Satans Rige. Men Gud kom og frelst Eder ud deraf, kjære Barn, og oversatte Eder i sin elstelige Sønns Rige i den hellige Daab. Men Mange lade sig desværre lokke og drage over i Satans Rige igjen til at elste og tjene Synden, medens Andre paany ved Guds Raade og Magt red-

des ud deraf. Saaledes er der altid blandt den hele Menneſſehed en Kamp mellem diſſe to Riger, og Enhver af os ſtaar enten paa den ene eller paa den anden Side.

I denne Kamp træde vi ogſaa, naar vi andægtigt bede den anden Bøn. Da ſvinge vi dermed et Vaaben, ſom Gud har givet os, mod SatansRige og kunne ogſaa berede os paa, at dette Dndſtabens Rige derfor vil angribe os. Naar du, kjære Barn, beder denne Bøn "Tilkomme dit Rige!" da er det, ſom om du vilde ſige: "Kjære Fader i Himmelen, du, ſom har ſendt din Søn til Verden for at forløſe og fri os fra Satans Rige og Magt og bringe os til dig og regjere os ſom en Retfærdighedens, Livets og SalighedensKonge, — hjælp os dog ved dit Ord og din Hand, at vi af Hjerttet maa tro dette og ſaa komme i dit Rige og der tjene dig! Du har vel dit herlige Rige alligevel, om vi ikke ere med deri; men hjælp, kjære Fader, at vi, ſom du har ofret din Søn i Døden for, ogſaa maa ſaa komme i det baade her og hiſſet! Hjælp, at vi, ſom i Troen have annammet dit helligeEvangeliſum, maatte blive faſte derved og daglig gaa fremad i et gudeligt Levnet, og at ogſaa mange Andre, ſom endnu høre til Satans Rige, maa komme ud deraf og ind i dit Naaderige, bevares deri, og vi ſaa Alleſammen ſaa blive hos dig og leve og regjere med dig i dit herlige Kongerige i Himmelen! Odelæg SatansRige og tilintetgjør hans Magt over os og vore Medmenneſter!"

Saaledes ſhulle I, kjære Børn, ret ſittigt og alvorligt bruge BonnensVaaben mod den onde Flende. Men at dette kan ſee, maa I da ſittigt høre og lære GudsOrd, i hvilket den Helligaand kommer og styrker os og lærer os at bede ret og fører os paa den rette Vej. Og vogter Eder for al forſællig Synd, hvorved Satan atter ſaar Magt over Eder! Og ere I falſdne, ſaa ſtynder Eder hen til

Jesum (gjen, at han i Naade maa antage Eder og bevare Eder, at I ikke her ſhulle vandre i Satans Rige og Magt og ſaa evigt og ogſaa bortviſes fra Guds Anſigt til det yderſte Mørke, til den evige Ild, ſom er beredt Satan og alle hans Engle. Naar vi kun ere i Guds Rige, da ere vi lykkelige, og da ſkal Alt blive godt for os. Da ſhulle Guds Engle være om os og ledsage os, ſom I ſe det paaBilledet. Her kunne vi vel ikke ſe dem med vore jordiske Øine; men hiſſet hos Gud ſhulle vi ogſaa det. Saa beder da af Hjerttet: "Lad dine hellige Engle ingenſteds vige fra mig, paa det at Satan Intet ſkal formaa imod mig!" Ja, "tilkomme dit Rige!" Amen!

D gid jeg dog var hjemme.

For nogle Aar ſiden kjendte jeg en lille Dreng, der holdt uſigelig meget af at høre Hiſtorier. Han pleiede hver Eftermiddag at gaa hen til et Hus, hvor der var flere Drengene paa Alder med ham, og de tilbragte Tiden med at fortælle hve randre Hiſtorier. Der blev da fortalt Hiſtorier om Røvere og Spøgeliſer, om Nisfer og Trolde, lutter dumt Snak, ſom kun forſtyrrede de ſmaa Hjerner. Man fortalte ogſaa hverandre om fattige Drengene og Piger, hvem Lykken ſøiede, ſom man ſiger, ſaa de bleve rige og anſete, og man fortalte om ſmaa Gutter, der gif tilſjøs og forulykkede med Skib og Alt paa en eller anden øde Kyſt, og mange andre intereſſante Fortællinger, ſom det er umuligt for mig at opregne.

Den lille Dreng, ſom jeg taler om, vilde have været fuldkommen lykkelig iblandt diſſe hans Venner, om det ikke havde været for en liden Frygt. I den Gade, hvor han boede, ſaa Kirkegaarden; paa den ene Side laa hans Faders Hus, paa den anden Huſet, hvor han ſaa gjerne gif hen. Naar han ſkulde hjem om Aftenen, ſkulde han forbi Kirke-

gaarden, og da han var bange derfor, naar det var bleven mørkt, nødsagedes han altid til at gaa, forinden man var færdig, og det skete ofte, at han maatte afsted, naar Fortællingen netop var mest interessant og spændende.

En Dag traf det sig, at Drengene vare alene hjemme. Fortællingerne vare usædvanlig morsomme, og Alle glemte de, at Timerne gik og Mørket faldt paa. Netop som de vare mest optagne, kom der et Lynglimt, og derefter rullede Tordenen, saa det rystede hele Huset, og Regnen styrte ned i Strømme. Min lille Ven kom i et Nu i Tanker om Kirkegaarden og ønskede blot, at han var hjemme. Han gik til Døren, men Lyset, som strømmede ud fra Bærelset, gjorde Mørket endnu tykkere udenfor.

"Gid jeg dog var hjemme!" sukede han.

Han var en frygtfuld Dreng, bange for Mørket og for Tordenen, men dog mest for Kirkegaarden.

Efter Lidt fattede han Mod til at vove et Forsøg. "Hold Døren aaben," bad han, "og bliv ved at raabe, saalænge jeg kan høre, saa tror jeg nok, jeg tør gaa." De andre Børn lovede det, og han vilde just gaa ud, da der i det samme kom et Lyn, og han for forskædet tilbage i Stuen.

"Er der Ingen af eder, der vil gaa med mig?" spurgte han ængstelig. Men de andre Drengene vare ligesaa bange som han selv, og Ingen turde vove det.

Kloffen blev otte, og den blev ni. "Gid jeg dog var hjemme!" Den blev ti, men han var endnu bange for at gaa, og hans Klage var: "Gid jeg dog var hjemme!"

Men Beiret var endnu det samme, og Tiden gik, og Kloffen blev elleve. Vor lille Ven gik atter til Døren, men det var mørkt, bægsmørkt derude, og han græd bitrere end før og raabte, som om hans

Hjerte skulde briste: "O gid jeg dog var hjemme!"

Da saa han i det Fjerne et Lys nærme sig, og det blev større og større. Hvilken Fryd! Det var hans Broder, som kom for at hente ham, og han bragte en Lygte med for at lyse ham hjem. Da svandt pludselig al hans Frygt og Sorg, hans Taarer tørredes, og han blev modig som en Løve. Kirkegaarden og Mørket forfærdede ham ikke mere, han gik ud i Mørket med et Smil paa sit Ansigt: Hans Broder var jo ved hans Side, og hans Broders Lys lyste jo for ham!

Jesus Kristus er for sine døende Brødre og Søstre, hvad denne lille Drengs Broder var for ham. Han kommer til dem med Lys fra sin Faders Hus og tager dem ved Haanden og leder dem hjem.

Vort Liv her paa Jorden er lig disse Drenges. De fortalte hverandre Fortællinger, det samme gjøre vi. Men Dødens Time kommer og afbryder det. I et Nu er vor Dag tilende, Solen gaaet ned, Natten kommen. Vi kunne ikke forblive i vore jordiske Bolliger længere, men maa ud i Nattens Mørke. Hvilken Fryd da, naar vor ældre Broder sees at komme Sjælen i Møde for at bringe den hjem!

Josefs Ansøgning.

Følgende lille Fortælling kommer fra paalidelig Kilde. En lille Dreng, henvendt elleve Aar gammel, som boede i Bøhmen, skrev uden sine Forældres Vidende følgende Brev til den østerrigiske Keiser:

"Hr. Keiser i Wien.

Jeg vilde gjerne være Præst eller Skolelærer. Min Fader er en fattig Væver og har ingen Penge. Hav den Godhed, Hr. Keiser, at sende mig nogle Penge, saa jeg kan lære at blive Præst eller Skolelærer, just som De vil.

Mange Hilsen til Dem, Fru Keiserinden og Børnene.

Josef Binnessh."

Dette Brev blev af Josef lagt paa Posthuset og kom i rette Tid ved Keiserens Privatsekretær Hans Majestæt ihænde.

Den barnlige Frimodighed fandt Indsest hos Keiseren, og Borgmesteren i den lille By, hvor Josef boede, fik Befaling til at undersøge Sagen og indberette desangaaende. Alt viste sig at være tilfredsstillende, og Drengen blev sendt til Byen Jovittan, hvor han skulde have frit Ophold samt alt Nødvendigt, medens hans Skoletid varede.

Der er saaledes al Grund til at tro, at den lille Josef vil faa sit inderlige Ønske opfyldt, hvis han er sluttig og tro.

Gud giv Eder, kjære Børn, det samme Sind til at tjene Gud i hans Kirke! Med Eders Bønskrift skulle I da først og fremst komme til den himmelske Keiser, der er mægtigere og kjærligere end nogen jordisk Keiser og Konge.

Et Barns Bekjendelse og Bøn.

(Frit efter det Engelske af M. P. N. Sv.)

Fader! bort jeg vandret har,
Jeg paa egne Bele var.
Naar du sagde: "Kom til mig!"
Længer end gif jeg fra dig.

Jeg har overtraadt dit Bud,
Hen i Synd mig sølet ud,
Rent forglemt din Kjærlighed,
Aldrig tænkt paa Ham, som led.

Tidt jeg uforsonlig var,
Had til Andre tidt jeg bar.
Sorg jeg har Forældre voldt,
Har ei, hvad de bød mig, holdt.

Gud! tilgiv mig, vend dig bort
Fra alt Ondt, jeg haver gjort!
Lad for Jesu Skyld mig dog
Have Ravn i Livsens Bog!

Guld af Sorg i Ydmyghed
Jeg mig bøler for dig ned:
Syndsforladelse mig skænk,
Dg i Raade paa mig tænkt!

Jeg fra nu af tjene vil
Dig, min Gud; hjælp mig dertil!
Jeg kan Intet selv formaa;
Lær mig dig at bygge paa!

D! naar Satan, Verden vred
Eller min Forfænglighed
Atter frister, smigrer mig,
Gud, mit Hjerte bvi til dig!

Fader! se i Raade ned
Til dit Barn i Usfæthed!
Lad dit Ord mig lyse frem
Saligt til mit rette Hjem!

Spørgsmaal.

Jeg har hverken Begyndelse eller Ende og er i og for mig selv ingen Ting; men jeg har 9 Søstre, som vel ikke ligne mig, men naar én eller flere gaa foran mig, da forøger jeg deres og mit eget Værd.

Svar paa bibelske Spørgsmaal i No. 5.

1) Herrens Ord og Domme (Ps. 19, 11). 2) De, som ville vorde rige (1 Tim. 6, 9).

Opløsning paa Gaaden i No 5
Rav, Rov, Ræv.

"Børneblad"

1ste Aargang, 1875, indbundet

faaes fuldstændig for 40 Cents.
No. 2—12 indb. " 30 —

"Børneblad"

2den Aargang, 1876, indbundet

faaes fuldstændig for 45 Cents.
NB. Begge Aargange sendes portofrit for denne Pris; Agenter erholde 10 pCt. Rabat, og i Pakker paa over 10 Explr. 20 pCt. Rabat.

"Børneblad"

3die Aargang, 1877

koster pr. Explr. 35 Cents.
Agenter, der selv holde Ravnbladet over de enkelte Abonnter, erholde Bladet

3 Pakker paa fra 5—9 Explr. efter 30 Cts. pr. Ex.

— " " 10—49 " 25 " —

— " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen erlægges forskudsvis.

Adresse: F. W. Frich,
Dr. 161, La Croixse, Wis.